

Megjegyzések Silo Üzenetéhez

Ezek a megjegyzések nem fedik le Silo Üzenetének összes témáját, csak azokat, melyeknél ez szükségesnek tűnt az írás jobb megértéséhez.

Silo Üzenetét annak tartalmi sorrendjét figyelembe véve fogjuk megközelíteni. Ezért az első részt a „Belső tekintet” című könyv fejezeteinek és bekezdéseinek fogjuk szentelni; a második rész „A tapasztalatot”, a harmadik pedig „Az utat” fogja vizsgálni.

Silo Üzenetének első része

Az első részben a *Belső tekintet* című könyvet fogjuk magyarázni, annak is az **első három fejezetét**, melyek bevezető jellegűek és néhány olyan óvintézkedésről szólnak, melyeket meg kell tennünk ahhoz, hogy a legfontosabb témákat megértsük.

Az V. fejezetig a szöveg az értelemüresség egyfajta alapérzéséből kiindulva ad magyarázatokat, mely alapérzés elhagyására mindazok készletét fognak érezni, akik mélyebb igazságokat keresnek. Itt olyan fejezeteket és bekezdéseket találunk, melyek nagyobb figyelmet érdemelnek. De először meg kell kérdezni magunktól: mit szeretne közvetíteni ez a könyv? Megpróbál átadni egy tanítást a viselkedésről és az emberi bensőről, az élet értelmével összefüggésben.

Miért az a címe a Könyvnek, hogy „A belső tekintet”? Vajon a látószerv nem úgy helyezkedik el, hogy a külső világot szemlélje, akár egy ablak, vagy adott esetben kettő? Nem úgy helyezkedik el a szem, hogy mindennap kinyíljon, amikor a tudat felébred? A szem hátulsó része fogadja a külső világ hatásait. De néha, ha becsukom a szemem, emlékszem a külső világra, vagy elképzelem azt, vagy ábrándozom róla, vagy álmodom róla. Egy belső szemmel látom ezt a világot, mely szintén egy képernyőt néz, amely azonban nem egezik meg a külső világgal.

A „belső tekintet” említése utal arra, aki néz és arra, amit az illető néz. Erről szól ez a könyv, és a címe előre sejtet egy nem várt konfrontációt azzal, amit naivan elfogadunk. A könyv címe a következő gondolatokat összegzi: „Vannak más dolgok, melyeket más szemmel látunk, és van egy megfigyelő, aki a szokásostól eltérő elhelyezkedést is fel tud venni.” Most egy kis különbséget kell tennünk.

Amikor azt mondom, „látok valamit”, akkor azt közlöm, hogy viselkedésem passzív egy jelenséggel szemben, amely hatást gyakorol a szememre. Viszont ha azt mondom, „nézek valamit”, akkor azt közlöm, hogy irányítom a szemem egy bizonyos irányba. Gyakorlatilag ugyanilyen értelemben beszélhetek „belső látásról”, amikor olyan belső látványok kísérnek, mint például az elkalandozások vagy az álmok során, megkülönböztetve ezt a „belső nézéstől”, vagy „belső tekintettől”, a tudatom aktív irányításától. Ilyen módon emlékezhetek az álmaidra, az életemre, vagy a fantáziáimra, és tevékenyen szemlélve ezeket, megvilágíthatom látszólagos abszurditásukat azt keresve, hogyan tudok értelmet adni nekik. A belső tekintet a tudat aktív iránya. Egy olyan irány, mely jelentést és értelmet keres a látszólag zavaros és kaotikus belső világban. Ez az irány megelőzi ezt a tekintetet, hiszen ösztökéli azt. Ez az az irány, amely lehetővé teszi, hogy belülré nézzünk. És ha eljutunk ahhoz a megértéshez, hogy a belső tekintet szükséges ahhoz, hogy megvilágítsa azt az értelmet, amely őt hajtja, akkor meg fogjuk érteni, hogy egy pillanatban az, aki néz meg kell hogy lássa saját magát. Ez a „saját maga” nem a tekintet és nem is a tudat. Ez a „saját maga” ad értelmet a tekintetnek és a tudat műveleteinek. Ez megelőzi és túlhaladja a tudatot. Nagy általánosságban ezt a „saját magát”-t „Elmének” fogjuk hívni, és nem keverjük össze a tudat műveleteivel vagy magával a tudattal. De ha valaki úgy próbálja az Elmét megragadni, mintha az csupán a tudat egy újabb megnyilvánulása lenne, ez nem fog sikerülni, mivel azt sem megérteni sem megjeleníteni nem lehet.

A belső tekintetnek össze kell ütköznie az értelemmel, amit az Elme ad a jelenségeknek, még a saját tudatnak és a saját életünknek is, és az értelemmel való ezen összeütközés fogja megvilágítani a tudatot és az életet. Erről szól a könyv legmélyebb lényege.

Mindaz, amit eddig elmondtunk, arra vezet minket, hogy elmélkedjünk a mű címén. Ám ahogy hozzákezdünk az olvasáshoz, az első bekezdésben ez áll:

„Itt arról szólunk, hogyan lehet az értelmürességet értelemmé és teljességgé változtatni.”

Ugyanennek a fejezetnek az 5. bekezdése elmagyarázza:

„Itt a belső felismerésről szólunk, melyhez mindenki eljut, aki gondosan elmélkedik, alázatosan keresve.”

Ezzel meghatározzuk a célt: az értelmüres élet átalakítása értelemmé. Ráadásul kijelöli az utat, amelyen az értelem felismerését gondos elmélkedésre alapozva el lehet érni.

Belépünk az anyagba...

Az I. fejezetben kibontakozik a belső felismerés elérésének módja, figyelmeztetve azokra a hibás hozzáállásokra, melyek eltérítenek a javasolt céltól.

A III. fejezet az úgynevezett „értelmürességgel” foglalkozik. Ez a fejezet a „győzelem-bukás” paradoxonával kezdődik, az alábbiak szerint: *„Azok, akik kudarcot hordoztak a szívükben, ki tudták vívni a végső győzelmet; azok pedig, akik győzedelmesnek érezték magukat, lemaradtak az úton, szétfolyó és kiégett élet tengődő növényeként.”*

Ebben a fejezetben védelmünkbe vesszük a „kudarcot” mint az élet átmeneti értelmeibe való bele nem nyugvást, és mint az elégedetlenség állapotát, amely döntő fontosságú keresésekhez vezet. A fejezet kihangsúlyozza a veszélyt, amit az jelent, ha elbűvölnek minket az élet átmeneti győzelmei, azok, melyeket ha elérünk, még többet kívánunk, és melyek végül csalódottsághoz vezetnek; és ha nem érzük el őket, az eredmény végül akkor is csalódottság, szkepticizmus és nihilizmus lesz.

Később ugyanebben a fejezetben, de még az első bekezdésben az áll:

„Nincs értelem az életben, ha minden a halállal végződik.”

Namármost, az még bizonyításra vár, hogy – egyrésztől – az élet véget ér vagy nem ér véget a halállal, és – másrésztől – hogy az életnek van-e értelme vagy nincs, a halál tényének tükrében ... Ezek a dupla kérdések túlmutatnak a Logika területén, és a Könyv teljes terjedelme során egzisztenciális vonatkozásban próbáljuk megválaszolni őket. Bárhogy is van, a III. fejezet 1. bekezdése nem olyan olvasmány, amit gyorsan átfutunk, hogy aztán azonnal a következő fejezetre ugorjunk. Megkívánja, hogy megálljunk és elmélkedjünk, mivel a Tanítás egy központi témájáról van szó. A fejezet további bekezdései kiemelik az emberi értékek és cselekedetek viszonylagosságát.

A IV. fejezet megvizsgálja a függőség minden tényezőjét, melyek hatással vannak az emberi lényre, és korlátozzák a választás, illetve a szabad cselekvés lehetőségeit.

Az V. fejezetben olyan tudatállapotok jelennek meg, melyek jellemzői eltérnek a megszokottól. Szuggesztív jelenségekről van szó, melyek önmagukban véve nem különlegesek, de megvan az az erényük, hogy általuk az élet egy új értelmét sejtethetjük meg. Az értelem megsejtése még korántsem képes egy hit vagy egy meggyőződés kialakítására, de alkalmas arra, hogy megváltoztassa vagy relativizálja az élet értelmének szkeptikus tagadását.

Az ilyen jelenségek érzete nem lép túl az intellektuális kétségek előidőzésén, de tapasztalati jellege miatt megvan az az előnye, hogy hatást gyakorol az alany mindennapi életére. Ebben az értelemben nagyobb átalakító képességgel bír, mint egy elmélet vagy egy gondolatrendszer, melyek egyszerűen csak a nézőpontot változtatnák meg az élethez való bármely hozzáállással kapcsolatban.

Ebben a fejezetben olyan történetekről van szó, melyek függetlenül attól, hogy objektív szempontból igazak-e vagy sem, a megszokottól eltérő mentális helyzetbe rakják az alanyt. Ezekre a történetekre az a jellemző, hogy olyan megérzések kíséretében tűnnek fel, melyek következtében a valóság megélésének más módját sejthetjük meg. És éppen a másfajta valóság ezen „megsejtése” az, ami új horizontot nyit meg számunkra. Az úgynevezett „csodák” (értve ezalatt olyan jelenségeket, melyek ellentmondanak a normális észlelésnek) minden korban magukban hordoznak intuíciókat, melyek az alanyt egy más mentális síkra helyezik. Ennek a síknak, melyet „inspirált tudatnak” nevezünk, számos jelentést és, ennek megfelelően, számos kifejeződést tulajdonítunk. E fejezet bekezdései felállítják olyan érzetek hiányos, de helytálló sorát, melyek, amikor megjelennek, mindig az élet értelmével kapcsolatos kérdésekhez vezetnek. Ezek az érzetek pszichikailag olyan erőteljesek, hogy válaszokat követelnek a jelentésükre vonatkozóan. Bármik legyenek is az említett válaszok, mindig egy másik valóság megsejtésének ismerős ízét hagyják maguk után. Nézzük meg ezeket az eseteket:

„Néha előre láttam olyan eseményeket, melyek később bekövetkeztek. Néha felfogtam egy-egy távoli gondolatot. Néha olyan helyeket irtam le, melyeken sosem jártam. Néha pontosan elmeséltem valamit, ami a távollétemben történt. Néha végtelen öröm ragadott el. Néha elöntött egy teljes felismerés. Néha egy mindent felölelő, tökéletes egyesülés ragadott magával. Néha, véget vetve az ábrándozásnak, a valóságot új módon láttam. Néha úgy tűnt, újra látok valamit, amit pedig először láttam. ...És mindez elgondolkodtatott: világossá vált számomra, hogy ezen tapasztalatok nélkül nem léphettem volna ki az értelemürességből.”

A VI. fejezet különbséget tesz az álom, a félálom és az ébrenlét állapota között. Az a célja, hogy relativizálja a mindennapi valóságról általában alkotott elképzeléseinket, valamint ennek az érzékelt valóságnak a pontosságát.

A VII, VIII, IX, X, XI, XII, és később a XV, XVI, XVII és XVIII. fejezet közvetve vagy közvetlenül az Erő jelenségével foglalkozik.

Az Erő témája kiemelt fontossággal bír, mivel gyakorlati útmutatást ad olyan tapasztalatok beindításához, melyek az értelem irányába mutatnak. Ez eltér az V. fejezetben leírt tapasztalatoktól, melyek ugyan eljuttatnak az értelem megsejtéséhez, de spontán módon, mindenféle irány nélkül jelentkeznek. Ennek a *Belső tekintetről* szóló jegyzetnek a végén még foglalkozunk az Erővel és annak jelentőségével.

Most a könyv négy hátralevő fejezetére koncentrálnunk.

A XIII. fejezet „Az érvényes cselekedet elveit” mutatja be. Egy olyan viselkedés kialakításáról szól, amely azok számára érdekes, akik egységes élet megteremtésére vágnak, két alapvető belső érzetre alapozva: az egység és az ellentmondás érzetére. Így ezen „erkölcs” igazolását az általa előidézett belső érzetek adják, nem pedig egy adott helyhez, időhöz vagy kulturális modellhez kötődő eszmék vagy hitek. A belső egység érzetét, amit el szeretnénk élni, bizonyos jellemzők kísérik, melyeket számításba kell vennünk: 1. a belső fejlődés érzete; 2. időbeni folytonosság és 3. az a határozott érzés, hogy az adott cselekedetet a jövőben is meg akarnánk

ismételni. A belső fejlődés érzete valós és pozitív indikátorként jelentkezik, melyet minden esetben a személyes jobbá válás tapasztala kísér. Az időbeni folytonosság lehetővé teszi, hogy bebizonyítsuk, hogy a cselekedet után megvalósuló vagy elképzelt helyzetekben, illetve akkor, amikor felidézett helyzeteket összehasonlítunk a cselekedet utáni helyzetekkel, a cselekedet érvényessége nem változik, még ha körülmények változnak is. Végül, ha a cselekedet után annak megisméltését kívánjuk, azt mondhatjuk, hogy a belső egység érzékelése megerősíti a cselekedet érvényességét. Ezzel ellentétben az ellentmondásos cselekedetek bírhatnak az egység egyes jellemzőivel, de soha sem mind a hárommal

Létezik mindemellett egy másik féle cselekedet, melyet nem nevezhetünk szigorúan véve sem „érvényesnek”, sem „ellentmondásosnak”. Egy ilyen cselekedet nem akadályozza jobbá válásunkat, de nem is idéz elő lényeges fejlődést. Ezek a cselekedetek lehetnek többé-kevésbé kellemetlenek vagy élvezetesek, de az érvényesség szempontjából nincs jelentőségük. Ezek a köztes cselekedetek a mindennapi, mechanikus, megszokott cselekedetek. Szükségesek lehetnek a létfenntartásunkhoz és együttélésünkhöz, de az általunk vizsgált, az egységes és ellentmondásos cselekedetek alkotta modellben egy ilyen cselekedet önmagában nem jelent morális tettet. Az elvek, melyeket „Az érvényes cselekedet elveinek” hívunk, a következők: 1. Az alkalmazkodás elve; 2. A hatás és ellenhatás elve; 3. Az időszerű cselekedet elve; 4. Az arányosság elve; 5. Az alkalmazkodás elve; 6. Az élvezet elve; 7. Az azonnali cselekvés elve; 8. A megértett cselekvés elve; 9. A szabadság elve; 10. A szolidaritás elve; 11. Az ellentmondások tagadásának elve; és 12. A halmozott cselekedetek elve.

A könyv **XIV. fejezete** az „Útmutatás a belső úthoz”. Ez az útmutatás sem tör nagyobb célokra, mint bármelyik másik vezetett élmény, habár „szuggesztív” jelenségek és az „értelem megsejtése” jellemezte transzcendens irányba mutató gyakorlatok foglalják keretbe.

A XIX. fejezet a „belső állapotokról” szól. Ez a fejezet nem egy vezetett élmény, és nem állítja magáról, hogy transzferenciális megoldásokkal szolgál. Inkább megpróbálja allegorikus módon leírni azokat a jelenlegi helyzeteket, melyekben az olvasó magára ismerhet. Ez a fejezet olyan különböző helyzetek költői és allegorikus leírása, melyekkel az ember az élet értelmével történő találkozás felé vezető úton szembesülhet. Ahogy az első bekezdésben áll: *„Most el kell érned azoknak a belső állapotoknak a megfelelő érzékelését, melyekkel életed és különösen a fejlődésen való munkálkodásod során találkozhatsz.”* „Fejlődésen való munkálkodás” alatt azt a tevékenységet értjük, ami lehetővé teszi, hogy az élet értelmének kibontakoztatása során fényt derítsünk az ismeretlenre.

A XX. fejezet, melynek címe „A belső valóság”, kicsit homályos. Értelmezése nehéznek tűnhet azok számára, akik nem jártasak a szimbólumok és allegóriák elméletében, és nem ismerik az impulzusok keletkezésének, lefordításának és deformálódásának jelenségét. Akárhogy is, ha félretesszük ezen utolsó fejezet elméleti megértését, nem nehéz olyanokat találni, akik viszonylagos pontossággal észlelik belső állapotukat, és akik képesek megragadni az értelmüket egy mély szinten, ahogy azt egy költői szöveg esetében tennék.

Térjünk most vissza az Erővel foglalkozó fejezetekre:

Az Erő, a Fénylő Központ, a Belső Fény, a Duplatest és az Energia Kivetítésének témáit két különböző nézőpontból vizsgálhatjuk. Az első: Úgy tekintünk rájuk, mint személyes tapasztalatokhoz kapcsolódó jelenségekre, és így inkább nem beszélünk róluk azokkal, akik nem érzékelnek hasonlókat, illetve a legjobb esetben is többé-kevésbé szubjektív leírásokra korlátozzuk magunkat. A másik: Egy nagyobb elmélet kereteibe helyezhetjük őket, mely anélkül magyarázza a jelenségeket, hogy támaszkodna a szubjektív tapasztalatok tanúságára. Ez az

elmélet, melyre tekinthetünk úgy, mintha egy Transzendentális Pszichológiából származna olyannyira összetett és mély, hogy ebben az egyszerű „Megjegyzések Silo Üzenetéhez” című írásban lehetetlen volna kifejtteni.

Silo Üzenetének második része

Ebben a második részben, melynek címe „A tapasztalat”, nyolc ceremóniát mutatunk be, amelyek a személyes és társadalmi élet különböző alkalmain és helyzeteiben használhatók.

Csaknem mindegyik ceremóniában benne foglaltatik két „valóság”, melyek fontossága, akár nyíltan kezeljük őket, akár nem, az életünk szempontjából jelentős, mély értelmekben rejlik. E két valóságot, amelyek különböző értelmezéseket tesznek lehetővé, „a Halhatatlan” és „a Szent” néven ismerjük. Az Üzenet kiemelkedő jelentőséget tulajdonít ezeknek a témáknak, és elmagyarázza, hogy mindenki számára biztosítani kell a jogot, hogy higgyen vagy sem a Halhatatlanságban és a Szentben, hiszen az egyén életének iránya attól függ, hogy hogyan viszonyul ezekhez a kérdésekhez.

Az Üzenet felismeri azokat a nehézségeket, amelyek az alapvető hitek nyílt vizsgálata során mutatkoznak. A cenzúrával és az öncenzúrával való összeütközés akadályozza a szabad gondolkodást és a jó lelkiismeretet. A szabad értelmezés – melyet az Üzenet támogat – lehetővé teszi, hogy egyesek számára a Halhatatlanság az életben végrehajtott cselekedetekre vonatkozzon, amelyek hatása a fizikai halál ellenére is folytatódik a fizikai világban. Mások számára a szeretteik vagy bizonyos emberi csoportok és közösségek által megőrzött emlék biztosítja a fizikai halál utáni folytonosságot. Megint másoknak a halhatatlanság egy másik szinten, a létezés egy másik „táján” megvalósuló személyes folytonosságot jelent.

Folytatva a szabad értelmezés témáját, egyesek úgy érzik, hogy a Szent a legmélyebb szeretet hajtóereje. Számukra a gyermekeik és más szeretteik jelenítik meg a Szentet és a legfőbb értéket, amit semmi esetre sem szabad leértékelni. Vannak olyanok is, akik az emberi lényt és egyetemes jogait tekintik Szentnek. Mások pedig úgy tapasztalják, hogy a Szent lényege az istenség.

Az Üzenet körül kialakuló közösségekben a Halhatatlansággal és a Szenttel kapcsolatos különböző nézőpontokat nem egyszerűen csak tolerálni, hanem őszintén tisztelni kell.

A Szent az emberi lény mélységéből jelenik meg, és ebből adódik az Erő élménye különleges jelenségének fontossága, amely jelenség betörését mindennapi életünkbe képesek vagyunk előidézni. A tapasztalat nélkül minden kétséges, az Erő élménye által mély bizonyossághoz jutunk. A Szent felismeréséhez nincs szükség hitre. Az Erőt megtapasztalhatjuk olyan ceremóniák során, mint a Szertartás és a Kézzrátétel. A Jóllét és a Segítségnyújtás ceremóniákban is észlelhetjük az Erő hatásait.

Az Erővel való kapcsolat a pszichofizikai energia felgyorsulását és növekedését idézi elő, különösen, ha ezt a hétköznapi életben egységes cselekedetek kísérik. Ezen kívül belső egységet teremt, mely a spirituális fejlődés irányába mutat.

Az első tapasztalat, a „Szertartás” egy közösségi ceremónia, mely egy csoport kérésére kerül megrendezésre. A résztvevők, az ún. „Szertartásveztető” és „Segéd” között egyfajta hangos párbeszéd alakul ki, ami lehetővé teszi, hogy mindenki az elejétől a végéig ugyanazt a folyamatot kövesse. Ez egy olyan tapasztalat, melynek során az alkalmazott relaxációs

elemeket rövid időn belül cönesztéziás és vizuális képek váltják fel, melyek végül egy mozgásban lévő „gömb alakzatot” öltönek, ami képes az Erő felszabadítására. Egy adott pillanatban egy Alapelvet vagy egy gondolatot idézünk a *Belső tekintetből*, amelyről a résztvevők meditálnak. Végül pedig egy Kérésre kerül sor, ahol mindenki azt kéri, amiről úgy érzi, hogy a legmélyebb „szükséglete”.

Egy másik, szintén közösségi **ceremónia**, a **„Kézzátétel”** során közvetlenebb módon dolgozunk az Erővel, mint a Szerartás esetében. Itt nem próbáljuk felidézni, sem pedig érzékelni gömböt. Nem olvasunk fel Alapelvet, sem egyéb meditációs témát. Megmarad azonban a Szerartásban is megtalálható Kérés mechanizmusa.

A harmadik ceremóniát, melyet „Jóllétnek” nevezünk, ugyancsak a résztvevők kérésére rendezik. Itt egy olyan szellemi elhelyezkedésről van szó, melyben felidézünk egy vagy több személyt, és igyekszünk a lehető legerőteljesebben érezni a jelenlétüket és a rájuk legjellemzőbb érzelmi tónust. Arra törekszünk, hogy a lehető legintenzívebben megértsük azokat a nehézségeket, melyekkel ezek a felidézett személyek az adott pillanatban szembesülnek. Ebből kiindulva elképzeljük a helyzet javulását, úgy, hogy tapasztaljuk az ezzel járó megkönnyebbülés érzését.

Ez a ceremónia rámutat a „jókívánságok” és „jó szándékok” egyfajta mechanizmusára, melyet szinte spontán módon és igen gyakran alkalmazunk. Azt mondjuk: „Szép napot!”, „Isten éltesen sokáig!”, „Sok szerencsét a vizsgán!” vagy „Kívánom, hogy túljuss ezen a nehézségen” stb. Világos, hogy e ceremónia során egy jó szellemi hozzáállásból kiindulva fogalmazunk meg Kéréseket, melyben az intenzív érzelmekre helyezük a hangsúlyt. A mások javát szolgáló Kérés, amennyiben adottak a legjobb feltételek, egy olyan mentális helyzetbe rak minket, amelyben felkészülünk arra, hogy megadjuk a másoknak a szükséges segítséget. Ezen felül azáltal, hogy megerősíti bennünk a másokkal való kommunikáció lehetőségét, javítja a szellemi irányunkat.

A Kérésekkel kapcsolatban lényeges figyelembe venni, hogy azzal a céllal végezzük őket, hogy a másik le tudja győzni a nehézségeit, és hogy ismét létrehozza a számára legjobb feltételeket. Ezt nem szabad félreértelmezni. Nézzünk meg egy esetet! Azt feltételezhetnénk, hogy egy Kérés egy haldokló ember egészségi állapotának helyreállításáért a leghelyénvalóbb dolog, hiszen arra irányul, hogy megszabadítsa az érintett személyt a fájdalomtól és a szenvedéstől. Ám ennek a Kérésnek a megfogalmazásakor óvatosan kell eljárni, hiszen nem arról van szó, hogy a magam számára kérem a legjobbat, aki szeretném az illetőt jó egészségben és magamhoz közel tudni. A helyes kérésnek arra kell irányulnia, ami a haldokló számára a legjobb, nem pedig a számunkra. Ebben a helyzetben, ahol érzelmileg kötődünk ehhez a szenvedő haldoklóhoz, talán meg kellene fontolnunk azt, hogy ez az ember esetleg arra vágyik, hogy megbékélve, békében önmagával kilépjen ebből a helyzetből. Ebben az esetben a kérés arra irányul, ami „a legjobb az érintett személy számára”, és nem arra, ami a legjobb a számomra, aki mindenáron marasztalni akarom őt. Tehát a másokért megfogalmazott Kérésnél azt kell figyelembe venni, ami a legjobb a másoknak, és nem azt, ami a legjobb nekem.

Ez a ceremónia azzal zárul, hogy lehetővé teszi azoknak, akik úgy kívánják, hogy érezzék azon számukra nagyon kedves személyek jelenlétét, akik *„ugyan nincsenek itt velünk ebben az időben és térben”*, mégis kapcsolatban vannak vagy kapcsolatban voltak velünk a szeretet, a béke és a meleg öröm tapasztalatában.

Végül pedig, ez a ceremónia igyekszik egy jóllét áramlatot létrehozni minden jelenlévő között, akiknek törekvései egy irányba mutatnak.

A negyedik ceremónia az „Oltalmazás”, ahol jelen van a Szertartásvezető, a Segéd, valamint azon gyermekek családtagjai és ismerősei, akiknek a ceremónia szól. E ceremónia egy állapotváltozást jelöl, és levezetése során magyarázatokat adunk formalitásokról és jelentésekről.

Az ötödik, a „Házasság” ugyancsak közösségi jellegű ceremónia, ezért egyszerre több olyan párral tarthatjuk, akik szeretnének egybekelni, és nyilvánosan kinyilatkoztatni állapotuk e megváltozását. Ahogy az „Oltalmazáskor”, úgy itt is végig magyarázatokat adunk a formalitásokról és jelentésekről.

A hatodik ceremónia, a „Segítségnyújtás”, alapvetően egyéni. Ahogy az a Szertartásvezető bevezetőjében elhangzik: *„Ez egy olyan ceremónia, amelyhez sok gyengédségre van szükség, és amely azt igényli a levezetőtől, hogy a legjobbat adja önmagából. A ceremóniát meg lehet ismételni az érintett, illetve azok kérésére, akik róla gondoskodnak. A Szertartásvezető egyedül van a haldoklóval. Bármilyen legyen is a haldokló látszólagos állapota, akár eszméleténél van, akár öntudatlan, a Szertartásvezető halk, tiszta hangon, nyugodtan szól hozzá.”* A Szertartásvezető által felolvasott szöveg nagy része a *Belső tekintet XIV.* fejezetéből származik, melynek címe „Útmutatás a belső úthoz”. A bemutatott folyamat, a képek és allegóriák egy mély vezetett élmény felépítését követik.

A hetedik, a „Halál” című ceremóniát szintén a Szertartásvezető tartja, akárcsak a Segítségnyújtás esetében. Ugyanakkor itt egy közösségi ceremóniáról van szó, amely az elhunyt családtagjainak, barátainak és ismerőseinek szól.

A nyolcadik, egyben utolsó ceremóniát, az „Elismerést” egy Szertartásvezető és egy Segéd vezeti le. A bevezetőben olvasható, hogy a Közösséghez való csatlakozás ceremóniájáról van szó... *„Csatlakozás közös tapasztalatokon és olyan ideálok, álláspontokon és cselekvési módokon keresztül, amelyekben osztozunk. Egy csoport kérésére rendezendő, egy Szertartás után. A résztvevők előzetesen meg kell hogy kapják a szöveget.”* Ez a ceremónia felépítését tekintve egy kollektív kinyilatkozás.

Silo Üzenetének harmadik része

A harmadik rész 17 meditációs témát mutat be, melyek a gondolataink, az érzéseink és a cselekedeteink közötti egység elérésére vonatkoznak. Ezt a munkát úgy hívják, hogy „Az út”, amit azért követünk, hogy előrelépjünk az összhang, az élet egységének megteremtésében, valamint hogy elkerüljük az ellentmondást, az élet szétesését. A 17 téma két csoportba rendeződik.

Az első csoport, amely az első 8 témát öleli fel, azt a helyzetet mutatja be, amelyben azok találják magukat, akik az egységet illetve azt az utat keresik, ami a koherencia felé vezet.

A második csoport, az utolsó 9 téma azokat a nehézségeket mutatja be, amelyeket le kell győzni az egység felé való haladás érdekében.

- 1. „Ha azt hiszed, hogy az életed a halállal véget ér, akkor nincs értelme annak, amit gondolsz, amit érzel és amit cselekszel. Minden az ellentmondásban és a szétesésben végződik.”**

Itt kijelentjük, hogy semmilyen igazolás nem helytálló, ha a halál perspektívájába helyezzük. Másrészt, az életünket életszükségleteink szerint irányítjuk. Az evés, az ivás, a természet agressziója elleni védekezés, valamint az élvezet keresése olyan fontos impulzusok, amelyek rövid távon biztosítják az élet folytonosságát. Az élet állandósága illúziójának köszönhetően minden tevékenység fenntartható, ám az állandóság ezen illúziója nélkül egyetlen tevékenység sem igazolható.

- 2. „Ha azt hiszed, hogy az életed nem ér véget a halállal, akkor meg kell egyeznie annak, amit gondolsz, amit érzel és amit cselekszel. Mindennek az egység, az összhang felé kell haladnia.”**

Kifejtjük, hogy abban az esetben, ha valaki hisz az élet a halálon túli folytonosságában vagy kivetítésében, ennek igazolását a gondolat, az érzés és a cselekvés egy irányba haladásában találhatja meg. Az élet egyfajta dinamikus egység által válhat folytonossá illetve vetülhet ki, és semmi esetre sem az ellentmondás által.

- 3. „Ha közömbös vagy mások fájdalmával és szenvedésével szemben, nem lesz igazolása semmilyen segítségnek, amit kérsz.”**

A kapcsolatok világában a saját szükségletek nem igazolhatók, amennyiben mások szükségleteit figyelmen kívül hagyjuk.

- 4. „Ha nem vagy közömbös mások fájdalmával és szenvedésével szemben, úgy kell cselekedned, hogy egybeessen az, amit érzel azzal, amit gondolsz és teszel, azért, hogy segíts másoknak.”**

A mások fájdalmához és szenvedéséhez való egységes hozzáállás megköveteli, hogy az, amit gondolunk, érzünk és cselekszünk egy irányba haladjon.

- 5. „Tanulj meg úgy bánni másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.”**

Ha a kapcsolataink világában egységességre törekszünk, akkor ezt a világot a cselekedetek kölcsönössége kell hogy irányítsa. Ez a viselkedéssel való hozzáállás nem „természettől fogva adott”, hanem inkább úgy tekinthetjük, mint valamit, ami fejlődik, valamit, amit meg kell tanulni. Ezt a viselkedést az „Aranyszabályként” ismerjük. Ezt a viselkedést idővel elsajátítjuk és tökéletesítjük a kapcsolatok világában szerzett tapasztalatok során.

- 6. „Tanuld meg legyőzni a fájdalmat és a szenvedést magadban, a hozzád közel állókban és az emberi társadalomban.”**

A vélt „emberi természetre” való hagyatkozás helyett itt is inkább a tanulás lehetőségéről van szó. A saját szenvedés legyőzésével kapcsolatban elsajátítottak eredményeképpen ez a tanulás kiterjed másokra is.

- 7. „Tanulj meg ellenállni a benned és a rajtad kívül lévő erőszaknak.”**

Mint a felülemelkedéssel és az egységgel kapcsolatos minden tanulás alapja.

- 8. „Tanuld meg felismeri a jeleit annak, ami szent, önmagadban és körülötted.”**

A Szent, a helyettesíthetetlen e megsejtése kihat a különböző területekre egészen addig, amíg elkezd irányt adni az életnek (a Szent önmagunkban) és az életben végrehajtott cselekedeteknek (a Szent önmagunkon kívül).

9. Ne hagyd, hogy elmúljon az életed anélkül, hogy megkérdeznéd magadtól: „Ki vagyok?”.

Abban az értelemben, amit az önmagunk jelent, és ami eltorzítja azt, amit „önmagunknak” nevezünk.

10. „Ne hagyd, hogy elmúljon az életed anélkül, hogy megkérdeznéd magadtól: „Hová tartok?”

Az élet irányára és céljaira vonatkozóan.

11. „Ne hagyd, hogy elmúljon egy napod anélkül, hogy válaszolnál magadnak arra a kérdésre, hogy ki vagy.”

Napi emlékeztető a végességhez fűződő viszonyunkra.

12. „Ne hagyd, hogy elmúljon egy napod anélkül, hogy válaszolnál magadnak arra a kérdésre, hogy hová tartasz.”

Napi emlékeztető önmagunkra életünk céljainak és irányának tükrében.

13. „Ne hagyd, hogy elmúljon egy nagy öröm anélkül, hogy köszönetet mondanál bensődben.”

Nem csak azért, mert fontos egy nagy öröme emlékezni, hanem amiatt a pozitív hozzáállás miatt is, amit a „hála” idéz elő, megerősítve a tapasztaltak fontosságát.

14. „Ne hagyd, hogy elmúljon egy nagy bánat anélkül, hogy előhívnád bensődből azt az örömet, amit megőriztél.”

Amennyiben az örömteli tapasztalatokat tudatosítottuk az adott pillanatokban, később a nehéz helyzetekben a (pozitív érzelmekkel feltöltött) emlékezethez fordulva felidézhetjük őket. Azt gondolhatnánk, hogy ezen „összehasonlítás” során elveszíthetjük ezt a pozitív állapotot, de ez nem így van, hiszen az „összehasonlítás” lehetővé teszi, hogy módosítsuk a negatív állapotok érzelmi tehetetlenségét.

15. „Ne képzeld azt, hogy egyedül vagy a faludban, a városodban, a Földön és a végtelen sok világban.”

Ezt a „magányt” úgy éljük meg, mintha más szándékok magunkra hagytak volna minket, azaz mintha a jövő magunkra hagyott volna minket. A „falud, a városod, a Föld és a végtelen sok világ” említése mindenkit – éljen akár kisebb, akár nagyobb, népes vagy néptelen helyen – a magánnyal és bármely lehetséges szándék hiányával szembesít. Az ezzel ellentétes álláspont a saját szándékból indul ki, és kiterjed azon időn és téren kívülre, ahol az észlelésünk és az emlékezetünk működik. Különböző szándékok kísérnek minket, és a látszólagos kozmikus magány ellenére létezik „valami”. Van valami, ami megmutatja jelenlétét.

16. „Ne képzeld azt, hogy be vagy zárva ebbe az időbe és térbe.”

Ha nem tudsz elképzelni egy másik időt és másik teret, megsejthetsz egy olyan belső időt és teret, ahol más „tájak” tapasztalhatók meg. Ezekben a megsejtésekben győzhető le a tér és idő általi meghatározottságok. Olyan tapasztalatokról van szó, melyek nem kötődnek sem az észleléshez, sem az emlékezethez. Az említett tapasztalatok csak indirekt módon, és az ezekben a terekbe és időbe való „belépéskor” és az azokból való „kilépéskor” ismerhetők fel. Ezek a megsejtések az „én” elmozdításakor jelentkeznek, és kezdetüket és végüket az „én” újbóli megjelenésekor ismerjük fel. E „tájak” közvetlen megsejtéseire (ezekben a Mély terekben) átmeneti összefüggések által, homályosan emlékezünk, és sohasem az észlelés vagy a megjelenítés „tárgyai” által.

17. „Ne képzeld, hogy halálodban örökkévaló lesz a magány.”

Ha úgy tekintünk a halálra, mint a „sem mire” vagy a teljes magányosságra, világos, hogy az „előtt” és az „után” nem létezhet e Mély tapasztalat vonatkozásában. A Szellem túlhalad az „énhez” illetve az észlelés és a megjelenítés tereihez kapcsolódó tudaton. Ugyanakkor semmi, ami a Mély tereiben történik, nem válhat egyértelművé a tapasztalatban.

Silo – Punta de Vacas-i Tanulmányi Központ, 2009.03.03.